

## 608

## ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 czerwca 2000 r.

**w sprawie szczegółowych zasad wprowadzania opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych.**

Na podstawie art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. Nr 14, poz. 60, z 1988 r. Nr 19, poz. 132, z 1989 r. Nr 35, poz. 192, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, z 1991 r. Nr 75, poz. 332, z 1993 r. Nr 47, poz. 212, z 1994 r. Nr 127, poz. 627, z 1997 r. Nr 6, poz. 31, Nr 80, poz. 497, Nr 106, poz. 677 i Nr 123, poz. 780, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1126 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe zasady wprowadzania opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych, zwanych dalej „opłatami”, oraz organ właściwy do ustalania stawek opłat i organ właściwy do ich pobierania.

§ 2. 1. Opłaty mogą być wprowadzane na obszarach charakteryzujących się znacznym deficytem miejsc postojowych, jeżeli uzasadniają to potrzeby organizacji ruchu, w celu zwiększenia rotacji parkujących pojazdów samochodowych bądź realizacji lokalnej polityki transportowej, w szczególności w celu ograniczenia dostępności obszaru dla tych pojazdów lub wprowadzenia preferencji dla komunikacji zbiorowej.

2. Obszary, o których mowa w ust. 1, określa organ właściwy do zarządzania ruchem na drogach, w uzgodnieniu z zarządcą drogi.

3. Określając obszary, o których mowa w ust. 1, wyznacza się miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów przewożących lub kierowanych przez osoby niepełnosprawne mające trudności w poruszaniu się, stosownie do przepisów o znakach i sygnałach drogowych.

§ 3. 1. Opłaty wprowadza i ustala sposób ich pobierania rada miasta (gminy) na wniosek zarządu miasta (gminy), zaopiniowany przez organy zarządzające ruchem, a w mieście stołecznym Warszawie — właściwe rady gmin po uzyskaniu opinii organu zarządzającego ruchem.

2. W razie gdy opłaty wprowadza się na drogach, dla których zarząd miasta nie jest zarządcą, wniosek powinien być uzgodniony z zarządcą tych dróg, w szczególności w zakresie zasad finansowania, organizacji i eksploatacji miejsc parkingowych.

§ 4. 1. Stawki opłat ustala rada miasta (gminy) na wniosek zarządu miasta (gminy), zaopiniowany przez organy zarządzające ruchem, a w mieście stołecznym Warszawie — właściwe rady gmin po uzyskaniu opinii organu zarządzającego ruchem.

2. Stawką podstawową jest opłata za jedną godzinę parkowania pojazdu samochodowego.

3. Stawki opłat mogą być ustalane z uwzględnieniem miejsca parkowania, kategorii pojazdów oraz możliwości ich progresywnego narastania z upływem czasu parkowania. Dla niektórych użytkowników drogi może być ustalana zerowa stawka opłaty.

§ 5. Rada miasta (gminy), a w mieście stołecznym Warszawie — właściwe rady gmin mogą, oprócz opłat jednorazowych, wprowadzić opłaty abonamentowe z możliwością zastosowania bonifikaty w stosunku do opłat jednorazowych.

§ 6. Opłaty mogą być pobierane za:

- 1) parkowanie pojazdów samochodowych w wyznaczonym miejscu w określone dni, w określonych godzinach lub całodobowo,
- 2) zastrzeżenie wydzielonego stanowiska postojowego (koperty) na prawach wyłączności w określonych godzinach lub całodobowo.

§ 7. 1. Zarząd drogi jest upoważniony do kontroli uiszczania opłat.

2. W razie stwierdzenia niewniesienia opłaty, o której mowa w § 6 pkt 1, pobiera się opłatę podwyższoną, nie wyższą niż dziesięciokrotność stawki podstawowej.

3. Opłaty podwyższone ustalają organy, o których mowa w § 3 ust. 1.

§ 8. 1. Opłaty są pobierane przez właściwe zarządy dróg.

2. Zarząd drogi może upoważnić do kontroli uiszczania opłat oraz do ich pobierania inne jednostki organizacyjne.

3. Do dochodzenia opłat mają zastosowanie przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

§ 9. Do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe.

§ 10. Do czasu wprowadzenia opłat na zasadach wynikających z niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie dotychczasowe zasady.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2000 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Buzek*

**609****ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW**

z dnia 21 czerwca 2000 r.

**zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia wzorów: znaku informującego podróżnych o możliwości zakupu w punktach sprzedaży towarów, od których przysługuje zwrot podatku od towarów i usług, imiennego dokumentu będącego podstawą do dokonania zwrotu podatku podróżnym oraz pieczęci potwierdzającej na dokumencie wywóz towarów.**

Na podstawie art. 21e ust. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50, Nr 28, poz. 127 i Nr 129, poz. 599, z 1994 r. Nr 132, poz. 670, z 1995 r. Nr 44, poz. 231 i Nr 142, poz. 702 i 703, z 1996 r. Nr 137, poz. 640, z 1997 r. Nr 111, poz. 722, Nr 123, poz. 776 i 780, Nr 137, poz. 926, Nr 141, poz. 943 i Nr 162, poz. 1104, z 1998 r. Nr 139, poz. 905 i Nr 161, poz. 1076 oraz z 1999 r. Nr 50, poz. 499, Nr 57, poz. 596 i Nr 95, poz. 1100) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 24 sierpnia 1999 r. w sprawie określenia wzorów: znaku informującego podróżnych o możliwości zakupu

w punktach sprzedaży towarów, od których przysługuje zwrot podatku od towarów i usług, imiennego dokumentu będącego podstawą do dokonania zwrotu podatku podróżnym oraz pieczęci potwierdzającej na dokumencie wywóz towarów (Dz. U. Nr 71, poz. 796 i Nr 109, poz. 1246) w § 2 wyrazy „30 czerwca 2000 r.” zastępuje się wyrazami „31 grudnia 2000 r.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 29 czerwca 2000 r.

Minister Finansów: w z. *J. Rudowski*

**610****ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO**

z dnia 19 maja 2000 r.

**w sprawie wykonywania niektórych zawodów filmowych.**

Na podstawie art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 16 lipca 1987 r. o kinematografii (Dz. U. Nr 22, poz. 127, z 1989 r. Nr 6, poz. 33 i Nr 35, poz. 192, z 1990 r. Nr 89, poz. 517, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 1999 r. Nr 101, poz. 1178) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy zawodów:

- 1) kaskadera filmowego,
- 2) kaskadera filmowego — koordynatora.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa:

- 1) bez bliższego określenia o zawodach filmowych, należy przez to rozumieć zawody kaskadera filmowego i kaskadera filmowego — koordynatora,
- 2) o orzeczeniu lekarskim, należy przez to rozumieć orzeczenie lekarskie wystawione przez publiczny zakład opieki zdrowotnej stosownie do przepisów

określających zasady i tryb prowadzenia badań lekarskich oraz zasad opieki medycznej nad osobami uprawiającymi sport i rekreację ruchową.

§ 3. 1. Zawody filmowe może wykonywać osoba, która uzyska decyzję stwierdzającą kwalifikacje do ich wykonywania.

2. Decyzję stwierdzającą kwalifikacje do wykonywania zawodu filmowego wydaje Przewodniczący Komitetu Kinematografii, zwany dalej „właściwym organem”.

3. Stwierdzenie posiadania kwalifikacji uprawniających do wykonywania zawodu kaskadera filmowego i kaskadera filmowego — koordynatora nie może nastąpić w stosunku do osoby, której przyznano rentę z tytułu całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy (rentę inwalidzką), bez względu na to, czy renta została następnie zawieszona.